

Γεννημένος στο μεσοπόλεμο, ο Θανάσης Βέγγος, ένωσε από μικρός το ζόρι της φτώχειας, της αδικίας, της πίεσης, το δράμα της ίδιας της Ελλάδας με λίγες λέξεις. Στα 26 του, ο Νίκος Κούνδουρος, γνωριμία από τα χρόνια της "αναμόρφωσης" στη Μακρόνησο, θα του εμπιστευθεί ένα ρόλο στην «Μαγική πόλη». Έτσι ξεκίνησε να ρολάρει στο χώρο της τέχνης. Όχι μόνον ως ηθοποιός, αλλά κάνοντας κάθε δουλειά υποστήριξης στα συνεργεία των πλατό.

Έτσι ήρθε ο "Δράκος", οι "Διακοπές στην Αίγινα", η "Μανταλένα", η "Συννεφιασμένη Κυριακή", ο "Ηλίας του 16ου", το "Ποτέ την Κυριακή". Έτσι ήρθε όλη του η ζωή, ο γάμος με την Ασημίνα, τα δυο τους αγόρια, η οικογένεια τους δηλαδή, και η σπουδαία πορεία του, σαν καλλιτέχνης, σύζυγος, πατέρας, πάνω από όλα όμως σαν Άνθρωπος.

Ο Θανάσης Βέγγος αφήνει ένα τεράστιο καλλιτεχνικό κληροδότημα, που κάποιοι ενδεχομένως να ξεπεράσουν. Αυτό όμως που θα μείνει αξεπέραστο, ίσως και απροσπέλαστο, πια στις μέρες μας, είναι η στάση της ζωής του.

Ο Νίκος Κούνδουρος το έθεσε με πιο ακριβή τρόπο:

"Έπρεπε να τον δω στην Ειρήνη και στους Αχαρνής του Αριστοφάνη για να ξαναθυμηθώ με αίσθημα ανακούφισης αυτό που μπορούσε και δεν έκανε στο παρελθόν ο Βέγγος. Δικαιόπολις, Τρυγαίος, Στερψιάδης, Φιλοκλέων, Πισθέταιρος, Μνησίλοχος, Ξανθιάς, Βλέπυρος για να αναφέρω μερικούς από τους ήρωες του Αριστοφάνη ...Ας προσθέσω ακόμη ότι ο Βέγγος λειτούργησε και σαν καταλύτης σε μια κοινωνία που αναγνώρισε στον ήρωα τα βασικά χαρακτηριστικά του, την περηφάνια της φτώχειας, την περιφρόνηση στην ταξική

κοινωνία, τον τελικό θρίαμβο της καρδιάς και της ψυχής και τέλος, την αντρευσύνη των ταπεινών και των κατατρεγμένων αυτού του κόσμου”

Πιο θεατρικά ο Κώστας Γεωργουσόπουλος κατέθεσε:

“... εκφράζει έντονα τη φιγούρα του αιώνιου Καραγκιόζη, τον πολίτη της Β’ κατηγορίας συμπληρώνοντας το κενό για ένα τύπο που αποζητούσε ο μέσος νεοέλληνας για να ταυτιστεί μαζί του”.

Ενώ για το κομμάτι της κωμωδίας, ο Γιώργος Μιχαηλίδης σχολίασε:

“... έχει φτιάξει ένα πλάσμα κατασκευασμένο από όλα τα μέλη της ιστορίας της κωμωδίας. Και αυτό ήταν συνειδητό”.

Επίσης ο Αλέξης Δαμιανός είχε εύστοχα σχολιάσει ότι :

«έφερε με αξιοπρέπεια ακόμη και τον ευτελισμό του εμπορικού κινηματογράφου».

Τέλος, ο Γιώργος Λαζαρίδης έχει αφηγηθεί το εξής περιστατικό:

«Στις πρόβες του “Τρελού του Λούνα Παρκ” (1970) ο Θανάσης έπρεπε κάποια στιγμή να σταματήσει τις τρεχάλες πάνω στη σκηνή για να τον παρακολουθήσει και ο θεατής.

“Δάσκαλε, αδύνατο να φρενάρω. Είμαι ηθοποιός ανοιχτής θάλασσας, κατάλαβέ το”, έλεγε στον Μιχαηλίδη, τον σκηνοθέτη του. “Κι όμως Θανάση μου, στη σκηνή του μονολόγου που λες για τη ζωή σου πρέπει να κάτσεις σ’ αυτό το σκαμνάκι και να συγκεντρωθείς. Αλλιώς, δεν βγαίνει συγκίνηση” του επεσήμανε ο σκηνοθέτης. Πράγματι στην πρόβα τζενεράλε ο Θανάσης κάθεται στο σκαμνάκι του μονολόγου και δίνει ρεσιτάλ. Κλαίγοντας τελείωσε. Όρθιοι χειροκροτούσαν. Τρέχει συγκινημένος και ο Μιχαηλίδης στα παρασκήνια. “Είδες Θανάση μου που είχα δίκιο;”. “Δάσκαλε: Δεν βγήκε από το σκαμνάκι η συγκίνηση. Σκεφτόμουν ότι αύριο έρχονται κλητήρες και μου παίρνουν το σπίτι και δεν ξέρω πού να βολέψω τη Μίνα και τα παιδιά...”».

Αυλαία για τον Θανάση λοιπόν, που την λύπη για το θάνατό του, προσπαθεί να σβήσει η χαρά από την ύπαρξή του!